

Een preek van J.C. Philpot: 'De doorbreker.'

*uitgesproken in de Voorzienigheidskapel, Oakham, op dinsdagavond, 12 mei 1846
overgenomen uit Tien predikaties, deel 4*

'De doorbreker zal voor hun aangezicht optrekken: zij zullen doorbreken, en door de poort gaan, en door dezelve uittrekken: en hun koning zal voor hun aangezicht heengaan: en de HEERE in hun spits.'

Micha 2:13.

Ik zou geen recht doen aan mijn overtuiging van de betekenis der Schriften van het Oude Testament, wanneer ik niet verklaarde, dat ik geloof, dat deze Schriftplaats zowel een profetische, als een bevindelijke betekenis heeft. Laten we eens een blik werpen op het tekstverband. In het voorafgaande vers lezen we: 'voorzeker zal Ik u, o Jakob, gans verzamelen; voorzeker zal Ik Israëls overblijfsel vergaderen: Ik zal het te samen zetten als schapen van Bozra, als een kudde in het midden van hare kooi zullen zij van mensen deunen.' Welnu wat aangaat de profetische betekenis van deze Schriftplaats, komt het mij voor, dat deze wijst op een dag, die nog aanstaande is, op 'het laatste der dagen,' waarvan de profeten in het Oude Testament zoveel spreken. Wanneer de Heere ten andere male Zijn hand zal aanleggen om het overblijfsel weder te vergaderen, dat over de aarde is verstrooid, dan zal deze profetie van Micha letterlijk worden vervuld: want er zullen die moeilijkheden op de weg zijn, welke niemand clan 'de Doorbreker,' Die voorop gaat, kan wegnemen. Maar de Schriften zijn met die verborgen wijsheid geschreven, dat de profetieën van het Oude Testament niet alleen strikt profetisch, maar ook bevindelijk zijn. Wij moeten de profetische betekenis niet terzijde stellen, zoals sommigen doen, want God heeft deze gegeven, en alle redenen van God zijn reine redenen. Maar aan de andere zijde is het, het geestelijke en bevindelijke deel, dat voedsel is voor de Kerke Gods. Ofschoon wij daarom niet aan de letterlijke betekenis mogen voorbijgaan, bepalen wij evenwel onze aandacht in hoofdzaak tot de geestelijke betekenis. En met Gods zegen zal ik de tekst vanavond op deze wijze beschouwen, daarbij de woorden vrijwel in de volgorde nemende, als waarin deze thans voor me staan opgetekend. 'De doorbreker zal voor hun aangezicht optrekken: zij zullen doorbreken, en door de poort gaan, en door dezelve uittrekken: en hun koning zal voor hun aangezicht heengaan: en de HEERE in hun spits.'

Er zijn hier twee hoofdzaken:

- I. Het volk, van wie deze dingen worden gezegd.
- II. Die wonderbaarlijke Persoon, Die hier wordt aangeduid door het woord; 'de Doorbreker.'
- III. 'Zij zullen doorbreken, en door de poort gaan, en door dezelve uittrekken.'
- IV. 'En hun koning zal voor hun aangezicht heengaan: en de HEERE in hun spits.'
- V. 'En de HEERE in hun spits.'

I. Het volk, waarvan hier wordt gesproken is het volk van God, het overblijfsel naar de verkiezing der genade. Gods eigen geliefde huisgezin. Doch uit de woorden, welke gebezigd worden, besluiten wij, dat zij grote moeilijkheden hadden, want waarom hebben zij behoefte aan een doorbreker om hen voor te gaan, dan tenzij ze in zulke moeilijkheden verkeerden, dat niets dan een almachtige hand deze kon verbreken en wegnemen? Aldus besluiten wij, dat het volk aan wie deze belofte wordt gedaan, in zulke engten en moeilijkheden verkeert, dat zij er nooit in zullen slagen een doortocht voor zichzelf te banen: maar dat deze wonderbaarlijke Persoon, deze Immanuel, God met ons, hen moet voorgaan: en vanwege die reden wordt Hij 'de Doorbreker' genoemd, omdat Hij met Zijn almachtige hand aan deze moeilijkheden, welke op hun weg liggen, en die ze zelf niet door enige wijsheid of kracht van zichzelf uit de weg konden ruimen, een einde maakt, en deze verbreekt.

Laten wij dit eens wat meer van nabij beschouwen, en het wat meer in bijzonderheden verklaren. Wanneer het de Heere behaagt een ziel, die dood in de zonde ligt, voor het eerst levend te maken, dan stelt Hij haar de enge poort voor ogen: Hij toont haar, dat haar zonden de eeuwige toorn en straf verdienen, en Hij verwekt in haar hart een verlangen de toekomstige toorn te

ontvlieden. Hoe onderscheiden de omstandigheden van de nieuwe geboorte dan ook mogen zijn, er zal met het werk des Geestes in het hart altijd deze hoofdtrek gepaard gaan: een vlieden voor de toekomstige toorn: een roepen in de ziel, 'wat moet ik doen, opdat ik zalig worde? O God, wees mij zondaar genadig.' Zoals Bunyan op een zoete wijze verklaart in de 'Christenreis', gaat een leven gemaakte ziel, zoals Christen, onmiddellijk op weg. Alle moeilijkheden, welke hem omringen, zijn niets vergeleken bij de last op zijn rug. Vrouw, kind, gezin, geld, dit alles wordt beschouwd als minder dan niets, vergeleken bij de behoudenis zijner ziel. Daarom begint de ziel te lopen, haar aangezicht naar Zion wendend, vurig verlangende ten laatste verlost bevonden te mogen worden met een eeuwige verlossing. Maar niet zodra begint ze te lopen, en voorwaarts te gaan op de weg ten hemel, of ze begint moeilijkheden te ervaren. De weg naar de hemel wordt beschreven als 'een pad, dat de roofvogel niet heeft gekend, en dat het oog der kraai niet heeft gezien.' (Job 28:7)

'Want de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die dezelve vinden.' (Matth. 7:14) Wij moeten 'door vele verdrukkingen ingaan in het Koninkrijk Gods.' Toen de Heere daarom, bij één gelegenheid, zag, dat Hem grote menigten volgden, keerde Hij Zich tot hen en sprak, de moeilijkheden van de weg kennende: 'indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijnen vader en moeder, en vrouw en kinderen, en broeders en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn. En wie zijn kruis niet draagt, en Mij navolgt, die kan Mijn discipel niet zijn.' (Luk. 14:26, 27) Alsof Hij deze onbezonnen bereidheid wilde onderzoeken, door hen erop te wijzen, dat niemand die weg kon bewandelen, tenzij hij zichzelf verloochende en zijn kruis opnam: te kennen gevende, dat de weg hemelwaarts er één is van voortdurende zelfverloochening, een pad van dagelijkse kruisiging.

En wat is het oogmerk hiervan? Het oogmerk is een ziel deze grote les te leren, dat ze door geen enkele wijsheid, geen enkele kracht, gerechtigheid, of goedheid van zichzelf het eeuwige leven kan verkrijgen. Wij zijn erg trage leerlingen op deze school. De trots van ons hart, onze onkunde, en ons ongeloof, dit alles spant samen om ons de moeilijkheden van de weg te doen verkleinen. Maar de Heere moet ons door een pijnlijke bevinding leren, dat de weg naar de hemel zo moeilijk is, dat iemand deze alleen kan bewandelen, als hij erop gebracht en erop bewaard wordt door een almachtige hand. Wanneer deze moeilijkheden voor het eerst beginnen te verrijzen, dan ontstellen deze hem, die aanvankelijk op de weg naar Zion is. De ontdekking van een verbroken wet, en van de vloek, welke van de berg Sinai ontvlamt, is bij voorbeeld een onoverkomelijke hindernis op weg naar de heerlijkheid, want wanneer een zondaar de heerlijkheid moet bereiken langs de vlamme berg, dan moet hij worden verteerd, als hij eraan voorbijgaat, want van die berg komt er niets dan toorn. Voorts is hij ontsteld door de ontdekking van de verdorvenheden van zijn hart, de werkingen van die inwendige ongerechtigheid, welke tevoren voor hem verborgen was.

Thans wordt hij zich bewust van de verborgen zonden, waarmede hij tevoren volslagen onbekend was. Ook wordt hij gewaar, dat er zoiets is als een levend geloof, en dat het zonder geloof onmogelijk is Gode te behagen: en hij ondervindt, dat hij dit levende geloof niet bezit, en dat hij niet in staat is dit in zijn eigen hart te verwekken. Hij ervaart, dat er ook van liefde wordt gesproken: en hij bemerkt, dat hij door geen enkele kracht van zichzelf deze liefde tot God of tot Zijn volk kan verwekken. Hij stelt vast, dat er eveneens van hoop wordt gesproken: en hij zinkt weg in de golven der wanhoop. Hij ontdekt, dat er van het gebed wordt gesproken: en hij gevoelt, dat hij totaal onbekwaam is zijn hart voor God uit te gieten. Hij ervaart, dat er wordt gesproken van onderwerpen aan de wille Gods: en wellicht voelt hij weinig anders dan morrende en harde gedachten van God. Hij stelt vast, dat er wordt gesproken van een inwendige kennis van Jezus, en van de openbaring van Christus aan de ziel: en hij ervaart in zijn binnenste duisternis en droefgeestigheid. Hij kan deze kennis van Christus niet in het hart brengen. Iemand kan alle godsdienst van de wereld in zijn hoofd hebben, in de beschouwing, en nimmer één moeilijkheid ontmoeten.

Doch wanneer hij eenmaal door de hand Gods op de smalle weg is gebracht, dan zal hij moeilijkheden ontmoeten: ja, wat meer is, hij zal gevoelen, dat de gehele weg in meerdere of in mindere mate een weg met moeilijkheden is. Welnu, dit bereidt iemand toe tot de kennis van 'de Doorbreker'. 'De Doorbreker', zo lezen we in de tekst 'zal voor hun aangezicht optrekken.' Maar

welk nut heeft de Doorbreker, wanneer er niets is om te verbreken? Geen hindernissen op de weg? Geen rotsblokken of stenen op de weg, alles een vlakke, grasrijke weide met niets om de loop te hinderen? Juist de omstandigheden, welke behoefte doen gevoelen aan een Doorbreker, duiden erop, dat er zulke moeilijkheden op de weg zijn, welke niets dan een almachtige hand kan verbreken. Oudtijds was er een gewoonte, welke nog meer licht op de tekst werpt. In die tijden waren er geen grote verkeerswegen, zoals deze er nu zijn. Wanneer koningen een tocht wilden gaan ondernemen, dan gingen er mannen voor hen heen om de gaten te dichten, en de heuvels te slechten, om een weg voor de koning te bereiden. Aldus moet deze Goddelijke Doorbreker voor ons heengaan, en als Hij voor ons heengaat, dan verbreekt Hij die moeilijkheden en hindernissen, welke op de weg liggen.

II. Maar wie is deze Doorbreker? Moet ik nog zeggen, dat het de HEERE van leven en heerlijkheid is: IMMANUEL, God met ons? Waarom wordt Hij een Doorbreker genoemd? Dit is één van Zijn Namen. Doch waarom is deze Naam Hem gegeven? Omdat Hij die hindernissen verbreekt, welke op de weg liggen. Want wanneer u de tekst leest, dan zult u opmerken, dat deze spreekt van een volk, dat optrekt, en door de poort gaat, en voortreist, en dat de koning voor hun aangezicht heengaat, en dat de HEERE, dat wil zeggen JEHOVAH, in hun spits gaat. En ook zult u opmerken, dat deze Doorbreker JEHOVAH is: want het is de HEERE in kapitale letters, hetgeen altijd te kennen geeft JEHOVAH. De HEERE (dat wil zeggen JEHOVAH) 'is in hun spits,' hetgeen erop duidt, dat de Doorbreker JEHOVAH is en Hij wordt een Doorbreker genoemd, omdat Hij de moeilijkheden verbreekt, die op de weg liggen. Er is bij voorbeeld de V/et: en hoe moeten wij langs die hindernis geraken? Bunyan stelt dit voor in dat onwaardeerbare werk; 'de Christenreis.' Toen Christen van de weg werd afgetrokken door de overtuiging van de Heer Wettisch, en op weg was naar de hem aangewezen stad, zag hij een berg, die over de weg hing, en hij zag er donder en bliksem vanuit schieten, en hij was bevreesd, dat deze op zijn hoofd zou terechtkomen. Daar toont Bunyan aan, dat er die bliksemen van de toorn Gods uit de Wet zullen zijn, en het zal toeschijnen, alsof de berg op hem zal neervallen, zodat hij langs die weg niet durft te gaan. Maar de Doorbreker is die weg gegaan: Hij doordroeg voor ons de vloek der Wet. Hij (om zo te spreken) verbrak de vloek ervan tegen Gods volk. Zoals de Schrift spreekt: 'Hij heeft dat uit het midden weggenomen, het aan het kruis genageld hebbende:' en aldus nam Hij dit zo weg, dat het geen akte van veroordeling zou zijn voor Zijn geliefde huisgezin. In dit opzicht is Hij een Doorbreker. Maar niet alleen de Wet is tegen hen, maar ook de heiligheid, majesteit, gerechtigheid, en de reinheid Gods, hetgeen God is als een eeuwige JEHOVAH, al deze dingen moeten uit het midden worden weggenomen. Doch toen Jezus stierf aan het kruis, deed Hij genoeg aan de gerechtigheid, en aan al de eisen van de heilige Wet Gods. Door Zelf te lijden bracht Hij zulk een verzoening voor de zonde aan, als God de Vader kon aannemen.

Maar behalve deze uitwendige moeilijkheden, die er op de weg liggen, zijn er ook inwendige moeilijkheden. Het volk des Heeren ervaart de inwendige moeilijkheden als even groot en zwaar om mede te worstelen als de uitwendige moeilijkheden. Er is, bij voorbeeld, een ongelovig hart: en welk een moeilijkheid is een ongelovig hart! Wanneer u iemand bent, die Zionwaarts reist, kent u dan bevindelijkerwijs niet de werkingen van het ongeloof? En is niet dit soms het oprechte roepen uwer ziel?

'O, kon ik slechts geloven,
Wat zou het al gemak'lijk zijn,
Het willen is er,
maar niet het kunnen
O Heere, schenk steun van Boven,
Van U alleen moet mijn hulpe zijn.'

Ervaat u niet de werkingen van het ongeloof in uw vleselijke gemoed? Dat u het levende geloof niet in uw eigen hart kunt verwekken, en nochtans bent u ervan overtuigd, dat u het levende geloof moet bezitten, of u kunt Gode nimmer behagen? Welnu, deze heerlijke Doorbreker, deze

Immanuel, God met ons, verbreekt dit boze hart van ongeloof, door het dierbare geloof mede te delen: en wanneer Hij het dierbare geloof mededeelt, dan wordt dit boze hart van ongeloof verbroken. Het ongeloof heerst en regeert dan niet, dit wijkt voor een beter beginsel, want de meerdere zal de mindere dienen. Maar er is ook een ongevoelig hart. En wat moet het volk des Heeren voortdurend jammeren en treuren vanwege hun ongevoelige hart: dat zij zich niet teder, berouwvol, en verbroken kunnen voelen, zoals zij dat zouden willen: dat zij de zonde niet kunnen zien en gevoelen, zoals zij deze zouden willen zien en gevoelen: dat zij niet kunnen treuren, noch zuchten vanwege de ongerechtigheden, die in hen werken: dat zij niet kunnen zien op een gekruisigde Zaligmaker, en dat zij niet kunnen treuren over Hem, en bedroefd zijn en kermen, omdat Zijn heilige ziel en lichaam zo bezocht werden vanwege de zonde. Er is in hun binnenste 'een stenen hart,' zoals de Schrift spreekt, en niets dan de kracht Gods kan dit wegnemen: want dit is de belofte Gods 'Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vlezen hart geven' (Ezech. 36:26), hetgeen te kennen geeft, dat er een hart van steen is, erop wijzende, dat niets dan de hand Gods dit kan wegnemen.

Welnu, de Doorbreker verbreekt dit ongevoelige hart, wanneer Hij voor het volk van God optrekt: Hij verzacht en vertedert het, doet het wegsmelten, en verootmoedigt en vernedert het in heilige bewondering en aanbedding van deze gezegende Immanuel. En aldus verbreekt Hij het hart, door dit aan te spreken, en verbreekt Hij de ziel door een gevoel van Zijn stervende liefde en verzoenend bloed, en dit verbreekt het geheel aan stukken, zodat het tot niets verbreekt aan Zijn voeten. En aldus vermengen zich diep berouw, droefheid en smart met geloof, hoop, en liefde. In dit opzicht zal dus 'de Doorbreker voor hun aangezicht optrekken.'

Omdat wanneer Hij hun ongevoelige hart verbreekt, Hij voor hen optrekt en hen leidt in de wegen van waarheid en gerechtigheid. Maar als zij voortreizen, ervaren zij, dat er oneindige moeilijkheden oprijzen. Hetgeen de Schrift noemt koperen deuren en ijzeren grendelen.' En er is een belofte gedaan aan het geestelijke Israël 'Ik zal voor uw aangezicht gaan, en Ik zal de kromme wegen recht maken: de koperen deuren zal Ik verbreken, en de ijzeren grendelen zal Ik in stukken slaan. (Jes. 45:2), hetgeen te kennen geeft, dat er deze moeilijkheden op de weg van een gelovige zijn, welke de Schrift vergelijkt bij koperen deuren en ijzeren grendelen. Deze zijn zo groot, dat de gelovige deze niet zelf kan verbreken. Hij heeft er behoefte aan, dat de Doorbreker voor hem heengaat: en wanneer de Doorbreker voor hem is opgetrokken, dan heeft Hij deze slechts aan te raken, en de weg is ge-effent. Zoals toen Petrus in de gevangenis was, en de engel kwam om hem te bevrijden, de poort uit eigen beweging openging. De engel had maar te kijken, en de ijzeren poort ging open. Maar wat is de kracht van een engel, ofschoon de Schrift ervan spreekt, dat de engelen 'krachtige helden' zijn (Ps. 103:20), vergeleken bij de kracht Gods Zelf?

Zijn kracht is onbevattelijk. Woorden zouden tekortschieten om te spreken van de afstand, die er ligt tussen de kracht van de blinkendste seraf of van de verhevenste engel en de kracht van JEHOVAH.

Welke koperen poorten en ijzeren grendelen een kind van God dan ook in zijn eigen bevinding gevoelt, dat hindernissen zijn, welke zijn weg belemmeren, wanneer de Doorbreker voor hen is opgetrokken, breekt Hij deze aan stukken en neemt deze weg, op een soortgelijke wijze dus, als de poort uit eigen beweging openging, toen de engel keek of sprak.

Aldus zijn er verzoeken, en dit zijn koperen poorten en ijzeren grendelen: er zijn beproevingen, en hierin ligt diezelfde natuur van koper en van ijzer: en er zijn bezoeken en moeilijkheden, al de kwaden van een boos hart, God Zichzelf verbergende, geen antwoord gevende op hun zuchten en kermen. De vermoeide ziel ervaart, door de moeilijkheden van de weg, dat dit alles onoverkomelijke hinderpalen zijn. Maar de Doorbreker gaat voor hen heen en als Hij voorwaarts gaat, en voor de ziel heengaat, dan verdwijnen al deze moeilijkheden. De goede Herder gaat voor Zijn schapen, en zij volgen Hem, want zij kennen Zijn stem.

En zo wordt hier de Doorbreker voorgesteld, niet als volgende, maar als voorop gaande: niet erop wachtende, dat Zijn volk de aangeboden genade aanneemt, noch erop wachtende, dat zij invallen voor de nodiging, maar voor hen heengaande, en zij volgende op de weg, waarop Hij hen voorgaat.

III. En dit voert me tot de overweging, wat er ligt opgesloten in het volgende tekstgedeelte: 'Zij zullen doorbreken, en door de poort gaan, en door dezelve uittrekken.'

Zij zullen doorbreken. (Eng. Overzetting: 'Zij zijn doorgebroken') Welnu, het woord 'doorgebroken' (Eng. overzetting) betekent hier, dat zij het kamp, waar zij gelegerd waren, verlaten hebben. Het is een algemene uitdrukking. Van jongens wordt gezegd, dat deze doorbreken, wanneer zij van school naar huis gaan, dat wil zeggen een verlaten van de plaats, waar zij zich bevinden, en huiswaarts gaan. Aldus betekent geestelijkerwijs een doorbreken hier niet een doorbreken van de ziel, maar het betekent, dat zij zich voorwaarts bewegen van de plaats, waarop zij verkeerden. 'En zij gaan door de poort, en trekken door dezelve uit,' hetgeen te kennen geeft, dat, totdat de Doorbreker voor hen heengaat, zij op dezelfde plaats blijven. Geestelijkerwijs is het met de kinderen Gods, zoals het was met de kinderen Israëls. Er staat een zoete beschrijving opgetekend in het boek Numeri van het voorttrekken der kinderen Israëls, als zij de wolkkolom zagen bewegen, en van het rusten, als de wolkkolom bij dag en de vuurkolom bij nacht op de tabernakel rustte. Wanneer deze zich verhief, gingen zij voorwaarts: en wanneer deze stilstond, stonden zij stil: waar deze bleef, rustten zij: hetgeen te kennen geeft, dat het geestelijke Israël zich slechts kan voortbewegen, als de Heere voor hen heengaat. Maar niet zodra verhief zich de wolkkolom, of zij reisden voorwaarts doch totdat dit geschiedde, kwamen zij niet in beweging. Aldus is het met het geestelijke Israël.

Zij kunnen niet voorwaarts gaan, totdat zij de wolkkolom zich zien bewegen; totdat de Heere voor hen heengaat, kunnen zij niet in beweging komen. Daar zijn ze: sommigen vol duisternis, anderen vol twijfel en vrees, anderen geoefend met een hart vol ongeloof: anderen, bestreden met krachtige verzoeken: weer anderen, welhaast verzwolgen in de wanhoop, maar zich allen onbekwaam gevoelende zich voorwaarts te bewegen. Dit kenmerkt het ware Israël. Wij lezen in het boek Job van degenen, die 'tegen Hem aanlopen met de hals, met dikke, hoog verheven schilden,' (15:26) Dit zijn personen, die onderscheiden zijn van degenen, die wachten aan de troon Gods. 'Stilzitten zal hun sterkte zijn.' (Jes. 30:7)

Zo ook met de kinderen Israëls, toen zij zich aan de Rode Zee bevonden: zij snelden niet door de wateren, maar zij wachtten, totdat God verscheen: en toen God verscheen en Mozes de wateren sloeg met zijn staf, en de weg gebaad werd, toen trokken zij erdoor. Aldus is het ook geestelijkerwijs: er is geen zich voortbewegen, tenzij de HEERE voor de ziel heengaat: en niet zodra trekt de Doorbreker voor haar aangezicht op en gaat voor haar heen, of de ziel gaat voort: wanneer Hij stilstaat, staat de ziel stil: en wanneer Hij voortgaat, gaat de ziel voort. En wat geschiedt er dan? 'Zij gaan door de poort.' Hier is deze poort, welke tevoren voor hen gesloten was, en zij waren niet in staat er door te gaan: maar wanneer de Doorbreker voor hen heen gaat, dan wordt de poort geopend, en zij gaan door de poort, precies zoals de Doorbreker voorgaat. En is dit niet op een zoete wijze zinnebeeldig voor de weg, waarop het volk des Heeren zich voortbeweegt, en beschrijft dit niet op een zoete wijze deze weg? Deze poort is niet slechts, en wellicht niet voornamelijk, de enge en smalle poort, die tot het eeuwige leven leidt. Er zijn daarnaast nog andere poorten: want wij lezen: 'doet de poorten open, dat het rechtvaardige volk daarin ga, hetwelk de getrouwheden bewaart.'

En aldus is de poort, waarvan hier gesproken wordt niet slechts, wellicht niet voornamelijk, de enge en smalle poort, maar het is ook elk van die moeilijkheden, welke op de weg liggen, die mogen worden vergeleken bij een gesloten poort. Doch wanneer de Doorbreker voor hen heengaat, dan opent Hij de poort. Wij lezen, dat de Heere 'het dal Achor zal geven tot een deur der hoop,' dat wil zeggen, Hij opent de poort, en wanneer Hij deze opent zullen zij doorgaan. Maar wat is, geestelijk beschouwd, de betekenis van 'door de poort gaan'? Wanneer de Heere, bij voorbeeld, niet aan de ziel verschijnt, dan is de poort gesloten: er is geen opvaren in het geloof tot de Heere, en er is geen antwoord van Hem: er is geen gezicht van Zijn heerlijkheid, zoals Jacob in Bethel had, toen hij sprak: 'dit is niet dan een huis Gods, en dit is de poort des hemels.' (Gen. 28:17) Wat deed hem zien, dat dit de poort des hemels was? Omdat hij, toen hij stenen tot zijn hoofdkussen had gekozen een ladder zag in zijn droom, en engelen deze op en neer klimmende: en hij zag op, en zag tot waar het opperste reikte. Toen zag hij de hemelen geopend. Dit was ook hetgeen Stefanus zag, toen het woedende volk zich op hem wierp en hem stenigde. Hij zei: 'ziet,

ik zie de hemelen geopend, en de Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods.' (Hand. 7:56) In zijn ziel lag er een gezicht van de hemel, en de heerlijkheid en de zaligheid ervan. Toen hij zijn ogen ophief, zag hij dit en de genegenheden zijns harten vloeiden ernaar uit. Aldus met Gods volk: deze poort is vaak gesloten: zij kunnen niet opzien, of wanneer zij dit doen, dan kunnen zij niets tot hun vertroosting waarnemen. Maar wanneer het Gode behaagt voor hen heen te gaan, en de poort des hemels te ontsluiten, dan zien zij op en aanschouwen zodanige dingen als het Gode behaagt aan hun ziel te openbaren. Dan 'gaan zij door de poort.' En de moeilijkheden, beproevingen, verzoeken, en oefeningen, die op hun weg hebben gelegen, gelijk poorten, die gesloten zijn, worden weggenomen, wanneer de Doorbreker voor hen optrekt. Sommigen van het volk des Heeren worden geoefend met krachtige verzoeken. En dit doet de toegang tot God een gesloten poort zijn. Anderen van het volk des Heeren zijn grotelijks ter neergebogen van geest, omdat zij niet de vergeving hunner zonden hebben ontvangen. Weer anderen, omdat zij niet tot de genieting zijn gebracht van de vrijheid van het Evangelie. Anderen, omdat zij niet de toepassing van het bloed van Christus aan hun consciëntie hebben ontvangen. Dit zijn zovele gesloten poorten: maar wanneer de Doorbreker voor deze poorten optrekt, dan gaan zij door de poorten en komen tot de zoete genieting van die dingen, welke aan de andere zijde van de poort liggen, zoals de liefde Gods, de behoudenis hunner ziel, en al de rijke schatten van liefde en barmhartigheid, welke aan de andere zijde van de poort liggen. Maar de Doorbreker gaat voor, de poort gaat open, en zij gaan erdoor. Dan gaan zij door die poort en ontvangen een zekere openbaring en ontdekking van deze gezegende wezenlijkheden aan hun ziel.

IV. Maar de tekst luidt verder 'en hun koning zal voor hun aangezicht heengaan: en de HEERE in hun spits.' Welnu, deze Koning is Dezelfde als de Doorbreker: Dezelfde als de HEERE. Deze Koning is Koning Jezus, de Koning van Zion, de Koning en het Hoofd van Zijn verbondsvolk. En waarom wordt dit woord gebruikt? Niet alleen omdat Hij hun Koning is, maar omdat zij Zijn onderdanen zijn. De Namen, die in de Schrift worden gegeven aan de Heere Jezus Christus zijn niet op een nutteloze wijze verspreid over Gods Woord, zonder betekenis. Maar iedere Naam, welke aan de Heere Jezus Christus is gegeven is niet slechts precies gepast aan de behoeften van Zijn kinderen, maar deze is ook passend voor diezelfde tekst, waarin deze voorkomt.

Het is als een diamant, omdat de Naam zo juist gezet is. Dus bij iedere tekst, welke van Jezus spreekt, onder welke Naam dan ook, past de tekst bij de Naam en past de Naam bij de tekst, en Hij is er de heerlijkheid van, zoals de diamant de heerlijkheid is van de zetting.

Zo wordt Hij hier 'de Koning' genoemd, niet alleen maar, omdat Hij een Koning is, maar ook omdat zij Hem als gehoorzame onderdanen volgen. En wij geven nimmer onszelf, ons hart en onze ziel aan Jezus, en wij brengen Hem nimmer onze genegenheden toe, totdat Hij komt en Zichzelf openbaart als de Doorbreker. Maar wanneer Hij optrekt in deze voorname en heerlijke eigenschap van Doorbreker, om het ongevoelige hart tot diep berouw, ootmoed, en liefde te verbreken: om de moeilijkheden en hindernissen, die er op de weg naar Zion liggen te verbreken: om iedere verzoeking, iedere boezemzonde, en iedere strik, iedere zonde, en iedere kwelling, voor een levende ziel te verbreken, wanneer Hij deze dingen door Zijn almachtige liefde en kracht verbreekt, dan gaan Zijn kinderen door de poort en gaan zij voorwaarts, en dan gaat de Koning voor hen heen. Hij is een Koning, omdat Hij zulk een dierbare Beschikker is van koninklijke kracht, want u weet, dat de taak van een koning is te regeren over zijn onderdanen en om hun strijd voor hen te strijden. Dus wanneer zij hun hart aan Hem overgeven, en neder- vallen aan Zijn genadetroon, dan wordt Hij in hun genegenheden als de Koning van Zion op de troon geplaatst, en hun Koning zijnde moet Hij in hun spits gaan. Wat, behoort een koning niet in de spits van zijn volk te gaan?

Wat, een onderdaan, die voor de koning heengaat? Welk een onwaardigheid voor de monarch! Aldus wanneer de Heere Jezus Christus voortgaat in koninklijke waardigheid als Monarch en Vorst, dan volgen degenen, die in Zijn Naam geloven, en die Hem in hun hart liefhebben, op een gehoorzame wijze als Zijn onderdanen. Hij zegt tot dezulken 'vergeet uw volk en uws vaders huis.' (Ps. 45:11). Hij spreekt hen op een liefhebbende wijze aan als Zijn volk, en op dezelfde wijze, als koning Ahasveros zich richtte tot de koningin, toen zij de gouden scepter aanraakte.

V. 'En de HEERE in hun spits.' O wat een waardigheid is dit, dat de HEERE JEHOVAH in hun spits zou zijn! Wat indien de HEERE in uw spits zal zijn? Wanneer Hij voor u zal heengaan, op de weg naar de heerlijkheid, welke hindernis kan er dan zijn op het pad, welke Hij niet in een ogenblik kan en zal overwinnen? U hebt een ongevoelig hart. Kan dat standhouden voor de almachtige kracht Gods? U hebt een ongelovige natuur. Kan dit standhouden voor de kracht Gods, die wordt aangewend? U hebt verzoeken, beproevingen, moeilijkheden, u hebt hardigheid en duisternis, en wereldsgezindheid, trots, vermetelheid, en geveinsdheid, iedere boosheid en ongerechtigheid, al of niet te noemen. Maar wanneer u tot Gods volk behoort, dan is de Heere Jezus Christus uw Koning, de Koning van Zion. Alles moet voor Hem verdwijnen. En wanneer Hij de HEERE JEHOVAH is, wie zal dan tegen JEHOVAH standhouden, Die de duivelen in een ogenblik door een dreigende blik in de hel kan werpen, voor Wiens woord de schepping zelf als een perkamentrol zou verdwijnen?

Welk een genade is het voor Gods volk, dat de HEERE JEHOVAH voor hen heengaat, een weg banende door de diepe wateren, zoals Hij oudtijds een weg baande door de Rode Zee, en iedere moeilijkheid wegruimde, en iedere heuvel slechtte, hen leidende op de wegen van vrede en gerechtigheid. Doch sommigen mogen zeggen: 'hoe zal ik weten, of ik er één van dat volk ben, voor wie deze weldaden zijn geschreven?' Laat ik u twee vragen stellen. In de eerste plaats, hebt u moeilijkheden ondervonden op de weg, welke u gaat? Hebt u de weg, welke u in Goddelijke zaken hebt genomen ervaren als een moeizame, en moeilijke weg, een enge en smalle weg? 'Wel' zegt u, 'ik heb deze ervaren als een erg moeizame weg, maar soms vrees ik, dat mijn moeilijkheden, natuurlijke moeilijkheden zijn.' Welnu, hebt u geen Doorbreker nodig om deze voor u te verbreken? Maar laat ik u een tweede vraag stellen. Heeft de Doorbreker ooit iets voor u gedaan?

Een wegsmelten, bewegingen, vertederingen, verootmoedigingen, daden van geloof, hoop, en liefde: enige Goddelijke vreze, uitgangen naar Hem in de toebrenging van de aanbidding uws harten, een onderwerping naar de geest, enige gehoorzaamheid aan Zijn gezegende wil, wegen, en Woord? Welnu, wanneer u deze beide vragen kunt beantwoorden: dat u bij ondervinding weet, dat de weg, waarop u geleid bent een moeilijke weg, een kommervolle weg, een weg van bezoeking, een zodanige weg is welke u van uzelf nimmer had kunnen gaan, maar waarop God u heeft gebracht, en waarop Hij u bewaard heeft, dan bezit u een blijk, dat u één degenen bent, aan wie de belofte is gedaan. Hebt u bij ogenblikken niet ervaren, dat de Doorbreker voor u is heengegaan, en uw hart heeft doen wegsmelten, dit vertederd en vernederd heeft, en u verschenen is, toen niets dan Zijn hand kon verlossen? Dan hebt u een nader getuigenis, dat u er één van het volk des Heeren bent. En deze Doorbreker zal al uw dagen voor u heengaan: en u zult deze Doorbreker nodig hebben, want al uw dagen zult u er behoefte aan hebben, dat er iets verbroken wordt. En deze Doorbreker zal al uw dagen voor u heengaan als uw Koning en uw HEERE, totdat Hij u veilig tot de heerlijkheid brengen zal.

AMEN.